

СРБИЈА ПОСЛЕ РЕФЕРЕНДУМА У ЦРНОЈ ГОРИ

Завршно одбројавање

Оли Рен не треба да буде љут због нашег дугог путовања у (Ј)Европу.

Таква су раздруживања и
разбраћивања у циљу
евроатлантских интеграција

Србија и Црна Гора је од почетка заједница са два ентитета. Да ли ће 21. мај бити крај дефедерализовања Југославије или почетак новог облика суживота Срба и Црногораца? Да ли ће се 22. знати сви одговори или тек следе нова питања? О правим консеквенцама референдума за Црну Гору, препустимо њеним грађанима да промисле. Позабавимо се више оним питањима која ће се рефлектовати на Србију. Идемо редом.

Кампања: Срби се не мешају у кампању у Црној Гори, осим што министар Бубало каже да „ништа неће бити исто као пре“, а Вуксановић да ће „студенти из Црне Горе плаћати као странци“ и што је други дневник РТС-а вртео краткометражни „Преломи у мозак, Машане“. Црногорци су, такође, били политички (не)коректни. Председник државне заједнице, Свето, активно учествује у њеном разграђивању (хоће да буде Стипе Месић СЦГ). Кривокапић иде још даље па „неће са горима од себе“. „Еуропски“ него што!

Исход референдума: Ако по Лајчаковим условима буде 55 одсто – „Да“, Србији следи међународно-правни континуитет. Самостална Србија ће имати све, осим новог устава (и граница), а Црна Гора готово све осим пасоша. Мало ће се око тога помучити, али ту су Словенци да им покажу „пут којим се ређе иде“. Његош постаје страни писац, Дејо председник ФСЦГ, *No name* ће на Евровизију или ће бити аутори химне, „Зета“ ће у Лигу шампиона.

Ако у Црној Гори победе унионисти, а то значи 45 одсто плус један – „Не“, Мило ће свакако и даље бити на челу владе (док се не повуче), осим што на јесен иду избори на којима ће учествовати још један гласач независности – Медојевић, и још Лекић, Јовићевић, СНП и „народњаци“.

Странке у Србији: Г17 плус је ионако за самосталну Србију, са или без Лабуса. ДХСС, такође, додуше ванпарламентарно. СРС и централна отаџбинска управа су

доследно свуда где су „српске земље“. Коштуница је од избора за председника СРЈ у наручје добио СНП, а са Народном странком се писмено споразумевао још раније. Тадић је, као и пре њега Ђинђић, ближи ДПС-у, а Богдановић иде у Будву баш у време локалних избора у Црној Гори.

ДС и ДСС ће вероватно, охрабрени споља, размислити о новом уставу и изборима пре краја преговора о статусу Косова и Метохије. Ако постоје интенције да се преговори приводе крају до Нове године, онда можемо наслућивати у ком правцу и којом динамиком се ствари могу одвијати. ДСС би прекинуо уцене владе од стране њених подржавалаца, стабилизовао би прилике на дужи рок и појачао имиџ, нарочито споља. ДС би се вратио у Скупштину пре судских одлука о одузетим мандатима и након консолидовања странке био би спреман за изборе и владу.

Србија и Црна Гора: Када сви изађу на црту, после избора у Црној Гори и Србији, са новим легитимитетом представници Срба и Црногораца моћи ће да „у име народа“ седну за преговарачки сто. За сваки случај, са европским и америчким изасланицима, јер они имају (нај)већу убеђивачку моћ. Одбројавање је већ почело. А пребројавање већ увелико траје. У Црној Гори 33 одсто Срба, у Србији око 200.000 (теразијских) Црногораца. У Црној Гори десетине хиљада српских туриста, у Србији десетак хиљада студената из Црне Горе. Колико је аутомобила са ЦГ – таблицама у Србији? А лука Бар? А царина код Меховог крша и код Бродарева? Економија ће се креативније читати и тумачити од историје.

Црногорцима треба признати једну ствар. Пре Срба су се сврстали. Некада је било – нас и Руса триста милиона, а данас – нас и Американаца триста милиона. Верујем да ће доћи време – нас и Срба десет милиона, нас без Срба пола милиона. Ако ни због чега другог, оно због тржишта и због долара или евра по глави становника.

Перспектива: Борис и Филип ће заједно на светско првенство у фудбалу. Мило и Воја ће и даље имати „фину“, „званичну“ и „јавну“ комуникацију у земљи, а нарочито у иностранству. Филип ће у родни Београд, Борис код стрица у Црну Гору. Евровизија може и без нас ове године, а ми ћемо заједно на „Сунчане скале“ и у Гучу или на Егзит. Оли Рен не треба да буде љут због нашег дугог путовања у (Ј)Европу. Таква су раздруживања и разбраћивања у циљу евроатлантских интеграционих процеса. Кад мало боље размислимо, сви смо ми помало суверенисти и унионисти а ја сам оптимиста. Србија и Црна Гора ће опстати у сингулару или у плуралу као

заједница интереса.

И таман помислим доста је ћерања, а онда се сетим да после Ратка остаје Радован, а после Дукље – рашка област... Има ли краја овом несвитању?

Славиша Орловић
Политички аналитичар

Politika, 10.05.06.